

Nieuwsbrief mei 2020

Nieuws uit Nederland

Update Coronamaatregelen

Eerder heb ik een aparte nieuwsbrief geschreven over de Corona-steunmaatregelen in Nederland en België. Inmiddels zijn ook weer nieuwe maatregelen bekend geworden, ofwel tijd voor een update. Allereerst enkele nieuwe, fiscale maatregelen die voor eenieder van belang kunnen zijn:

1. *Versoepeling uren criterium:* Om te voorkomen dat ondernemers het recht op de verschillende soorten ondernemersaftrek verliezen, zal de belastingdienst er van 1 maart 2020 tot en met 31 mei 2020 van uitgaan dat ondernemers tenminste 24 ure per week aan de onderneming hebben besteed, ook als ze die uren niet daadwerkelijk hebben besteed.
2. *Werkkostenregeling:* De vrije ruimte die werkgevers hebben in de werkkostenregeling wordt eenmalig verhoogd van 1,7% naar 3% voor de eerste € 400.000 van de loonsom per werkgever.
3. *Fiscale coronareserve in de vennootschapsbelasting:* Verliezen die bedrijven die jaar (2020) verwachten te lijden mogen in de vorm van een fiscale coronareserve ten laste van de winst van het jaar 2019 worden gebracht. Hierbij geldt dat deze coronareserve niet hoger mag zijn dan de winst van 2019.
4. *Uitstel inwerkingtreding wetsvoorstel Wet excessief lenen bij eigen vennootschap:* Dit wetsvoorstel wordt een jaar uitgesteld tot 1 januari 2023. Dga's hebben zo meer tijd, tot eind 2023, om zich voor te bereiden en schulden aan de eigen vennootschap die hoger zijn dan € 500.000 (excl. eigenwoningsschulden) af te lossen.
5. *Betaalpauze voor hypotheekverplichtingen:* Kredietverstrekkers willen klanten de mogelijkheid bieden een betaalpauze van rente en aflossing aan te gaan voor maximaal zes maanden als zij tijdens de coronacrisis tijdelijk niet aan hun betalingsverplichtingen kunnen voldoen.

Voor hypotheken waarvoor een fiscale aflossingsverplichting geldt, moet dit volgens de huidige fiscale regels, bij een pauze in 2020, uiterlijk in 2021 worden terugbetaald. Dit nieuwe beleidsbesluit regelt twee zaken: ten eerste hoeft de aflossingsachterstand niet uiterlijk 31 december 2021 te worden betaald, maar kan deze worden uitgesmeerd over de resterende looptijd. Ten tweede kan iemand in plaats hiervan kiezen om de resterende lening te spitsen. Hierdoor hoeft de maximaal zes maanden achterstand niet per definitie te worden uitgesmeerd over de resterende looptijd, maar kan dit ook apart binnen bijvoorbeeld vijf jaar worden afbetaald.

Vervolgens nog specifiek voor grensarbeiders:

1. *Afspraken Nederland-Duitsland:* Beide landen hebben afspraken gemaakt over de toepassing van het belastingverdrag bij grensoverschrijdende werkzaamheden in dienstbetrekking en de coronamaatregelen. Als grensarbeiders door de coronamaatregelen thuis moeten werken, zal de belastingplicht niet verschuiven van het werkland naar het woonland. Dit is onder meer van belang voor inwoners van Duitsland die in Nederland werken, om een beroep te kunnen blijven doen op de regeling van de kwalificerende buitenlandse belastingplicht. Hierdoor kan bijvoorbeeld hypotheekrente aftrekbaar blijven in Nederland.
2. Belangrijk: met België is een dergelijke afspraak er nog niet! Wel heeft de Belgische minister van Financien De Croo op 21 april in antwoord op Kamervragen aangegeven dat er een oplossing in de maak is om de thuiswerkdagen van grensarbeiders te belasten in het werkland voor de toepassing van het belastingverdrag België - Nederland.
3. Volgens de Tozo (Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers) kunnen ondernemers aanspraak maken op een tijdelijke inkomensondersteuning van maximaal € 1.500 (samenwonenden) respectievelijk € 1.050 (alleenstaanden) netto per maand, alleen voor inwoners van Nederland.



Inmiddels is bekend geworden dat ook ondernemers die in Nederland wonen en een bedrijf hebben in een ander EU-land voor de regeling in aanmerking kunnen komen, aan te vragen bij het loket van de gemeente Maastricht. Zelfstandigen die in een ander EU-land (bijvoorbeeld België) wonen en in Nederland een onderneming hebben, komen nog steeds niet voor deze inkomensondersteuning in aanmerking. Hopelijk is het laatste woord hierover nog niet gezegd, omdat deze ondernemers ook in België vooralsnog geen ondersteuning krijgen, ofwel ze vallen tussen de wal en het schip. Een slechts kleine pleister op de wond is dat ze wel in aanmerking kunnen komen voor een bedrijfskrediet o.b.v. de Tozo in Nederland. Ook deze is aan te vragen bij het loket van de gemeente Maastricht.

Aftrek hypotheekrente naar draagplicht

Met een beroep op de kwalificerende buitenlandse belastingplicht kunnen niet-inwoners van Nederland eigenwoningrente in aftrek brengen. Eén van de hoofdregels daarbij is dat aftrek plaats vindt, rekening houdend met het aandeel van de eigendom in de woning. Rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft nu in een uitspraak geaccordeerd dat de renteaftrek mag plaatsvinden op basis van de draagplicht zoals opgenomen in de huwelijksvoorwaarden.

Man en vrouw in deze casus wonen in België, zijn op huwelijksvoorwaarden getrouwd en ieder voor de onverdeelde helft eigenaar van een woning. De vrouw is enig aandeelhouder van een B.V., waarbij zij een hypothecaire lening is aangegaan voor de financiering van de woning. Op grond van de huwelijksvoorwaarden moeten beide in de kosten van de gemeenschappelijke huishouding bijdragen naar rato van hun netto-inkomsten. Voor de vrouw betekent dit dat zij in 2015 voor 67,6% moet bijdragen en de man voor 32,4%. De vraag is of bij de vrouw, die als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige kan worden aangemerkt, een aandeel van 50% van de aftrekpost eigen woning aftrekbaar is dan wel een aandeel van 67,6%.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant beslist dat man en vrouw geen fiscale partners zijn, zodat de gemeenschappelijke inkomensbestanddelen niet vrij verdeeld kunnen worden. De rentekosten van de eigen woning moeten daarom in aanmerking worden genomen bij degene op wie ze drukken. De overgelegde akte van geldlening bij de B.V. is volgens de Rechtbank onduidelijk.

Omdat uit de huwelijksvoorwaarden blijkt dat de vrouw in 2015 geacht wordt 67,6% te hebben bijgedragen, drukken de rentekosten van de woning voor 67,6% op haar en kan zij op grond van de nationaalrechtelijke bepalingen van de Wet IB 2001 voor dat percentage de aftrekpost eigen woning in aanmerking nemen.

Het eigenwoningforfait hoeft daarbij volgens de Rechtbank niet in dezelfde verhouding te worden toebedeeld. De voordelen uit een woning die voor twee belastingplichtigen een eigen woning is maar die geen partner van elkaar zijn, worden bij elk van hen in aanmerking genomen naar de mate waarin zij tot de woning gerechtigd zijn. En omdat in de huwelijksvoorwaarden is vastgelegd dat beide voor 50% tot de woning gerechtigd zijn, hoeft de vrouw dus slechts 50% van het eigenwoningforfait als inkomen op te nemen.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 12 maart 2020.

Beperkte aftrek hypotheekrente voor echtgenote van gepensioneerde Nederbelg

En nog een casus over deze regeling. Ook hier een man en vrouw die in België wonen en gezamenlijk eigenaar zijn van de eigen woning. De vrouw werkt in dienstbetrekking in Nederland en haar inkomen is voor tenminste 90% belast in Nederland. De man is gepensioneerd en ontvangt een AOW-uitkering en een pensioenuitkering. Zijn inkomen is volledig belast in België. De vrouw wil 100% van de eigenwoningrente in aftrek brengen, de inspecteur wil dit beperken tot 50%.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant volgt de inspecteur. Volgens de Rechtbank voldoet de vrouw aan de inkomenseis voor kwalificerende buitenlandse belastingplichtigen van artikel, maar de man niet. Hij kan ook niet aangemerkt worden als fiscale partner, zodat het ook niet mogelijk is om gemeenschappelijke inkomensbestanddelen naar keuze toe te delen. De Rechtbank verwerpt ook de stelling van de vrouw dat 100% van de eigenwoningrente aftrekbaar is, omdat Nederland een overgangsregeling voor bestaande situaties had moeten opnemen in de wetwijziging vanaf 2015. De rechtbank verwerpt eveneens de stelling dat sprake is van strijd met de Schumackerrechtspraak van het Europese Hof van Justitie en beslist dat ook geen sprake is van schending van het verbod van discriminatie naar woonplaats o.g.v. het belastingverdrag met België.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 18 december 2019.



Geen recht op aftrek van alimentatie voor Spaanse pensionado

Een man is in 2015 naar Spanje verhuisd. Hij heeft in dat jaar alimentatie aan zijn ex-echtgenote betaald. Zijn in 2015 in Nederland belaste inkomen bedraagt 89,8% bedraagt van het totale inkomen, ofwel minder dan 90%. In Spanje heeft hij over 2015 geen aangifte gedaan en er is in Spanje over 2015 geen belasting is betaald. Hij beschikt ook niet over een inkomensverklaring van de Spaanse belastingautoriteiten.

De vraag is of de man in 2015 in aanmerking komt voor aftrek van alimentatie voor een bedrag van € 4.092. Volgens Rechtbank Zeeland-West-Brabant is dat niet het geval. De man geniet in zijn woonstaat Spanje ten minste 10,2% van zijn totale inkomen. De hoogte van dit inkomen zou voldoende moeten zijn om rekening te kunnen houden met voordelen die voortvloeien uit het in aanmerking nemen van de persoonlijke- en gezinssituatie. Als ervan wordt uitgegaan dat belastingplichtigen die in Spanje wonen en Nederlands inkomen genieten enerzijds en belastingplichtigen die in Nederland wonen en Nederlands inkomen genieten anderzijds gelijke gevallen zijn, is volgens de Rechtbank ook geen sprake van verboden discriminatie. De keuze van de wetgever om met ingang van 1 januari 2015 niet langer fiscale voordelen te geven aan niet-ingezetenen omdat het EU-recht daartoe niet verplicht, valt volgens de Rechtbank binnen de ruime beoordelingsvrijheid van de wetgever en is niet evident van redelijke grond ontbloeit.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 24 december 2019.

Woonplaats niet in Zwitserland: ab-winst belast

Man en vrouw zijn in juni 2001 in Zwitserland gaan wonen. In verband met deze emigratie legt de inspecteur een conserverende IB-aanslag op aan de man van de fictieve vervreemding van het aanmerkelijk belang in zijn B.V. In 2011 wordt de conserverende aanslag kwijtgescholden, waarop hij de aandelen in de B.V. voor € 21,4 miljoen verkoopt. In 2015 ontvangt de inspecteur per e-mail de tip dat de man niet naar Zwitserland is geëmigreerd en legt hij na onderzoek een IB-navorderingsaanslag 2011 op. In geschil is of de man in 2011 in Nederland woont of in Zwitserland.

De Rechtbank oordeelt dat de inspecteur aannemelijk maakt dat er in 2011 een duurzame band van persoonlijke aard bestaat tussen de man en Nederland en dat hij in dat jaar in Nederland woont in de zin van art. 4 AWR. De rechtbank acht daarbij onder andere van belang dat:

- hij in Nederland steeds de beschikking heeft gehad over een woon- en kantoorvilla, die volledig is ingericht als permanent woonverblijf en waarvan de kantoorruimten door hem en zijn administrateur zijn gebruikt.
- in de villa een compleet ingerichte fitnessruimte aanwezig is, die uit een verkocht chalet is overgebracht.
- hij veel zakelijke contacten heeft in Nederland.
- zijn dochter en kleinkind in Nederland wonen.
- hij Nederlandse bankrekeningen heeft, waarvan in 2011 allerlei betalingen zijn gedaan die gebruikelijk zijn voor iemand die in Nederland woont. De betalingen vinden voornamelijk plaats dichtbij de woning in Nederland, maar ook elders in Nederland op vaste adressen en op verschillende momenten van de dag.
- hij sinds 2007 een personal trainer in Nederland heeft.

De Rechtbank merkt verder nog op dat voor het antwoord op de vraag of een persoon voor fiscale doeleinden in Nederland woonachtig is op grond van de jurisprudentie van de Hoge Raad niet doorslaggevend is of het middelpunt van iemands maatschappelijke leven zich in Nederland bevindt. De man is volgens de Rechtbank in Nederland belastingplichtig voor het voordeel uit aanmerkelijk belang dat hij heeft genoten.

Bron: Rechtbank Gelderland 10 maart 2020.

Geen woonplaats in Nederland

Tot een ander oordeel in een woonplaatsprocedure komt Hof 's-Hertogenbosch. Het gaat in deze casus om een in 2014 overleden man. Samen met zijn echtgenote is hij in Nederland ingeschreven in de Basisregistratie personen. Hij heeft panden, bankrekeningen en familie in Nederland en ondergaat een medische behandeling in Nederland. Eerder al heeft Rechtbank Zeeland-West-Brabant beslist dat de inspecteur m.b.t. de aangifte IB 2013 niet heeft bewezen dat de man in 2013 in Nederland woont en daarom sprake is van binnenlandse belastingplicht. De door de inspecteur aangevoerde omstandigheden, zoals het hebben van vastgoed, effecten- en bankrekeningen in Nederland, betreffen vooral een band van vermogensrechtelijke aard. De inspecteur gaat in hoger beroep en herhaalt dat de vereiste aangifte niet is gedaan en dat de bewijslast daarom moet worden omgekeerd en verzwaaard.



Hof 's-Hertogenbosch stelt de inspecteur in het ongelijk. Voor het antwoord op de vraag of de vereiste aangifte is gedaan, moet volgens het Hof met toepassing van de normale regels van de stelplicht en bewijslast worden bepaald of de man in Nederland woont. Het Hof concludeert dat dit niet het geval is, zodat aan de erfgenamen niet kan worden tegengeworpen dat zij geen aangifte voor een binnenlandse belastingplichtige hebben gedaan. Zij hebben terecht een aangiftebiljet voor buitenlandse belastingplichtige ingediend.

Vervolgens beslist het Hof dat uit het door de erfgenamen overgelegde tijdspad van de verblijfplaats en reisbewegingen van de man in 2013 volgt dat zijn feitelijke verblijf in Nederland niet omvangrijk is. Het Hof gaat met de erfgenamen mee dat de inschrijving in de BRP verband houdt met het afsluiten van een zorgverzekering en de wens van de echtgenote om een verblijfsvergunning in Nederland te krijgen. Het bezoek van éénmaal per jaar aan Nederland is om met een Nederlandse arts zijn dossier door te nemen en een behandelplan op te stellen. De verdere uitvoering van die behandelingen vindt in Kenia plaats. De onroerende zaken in Nederland heeft de man verkregen uit een erfenis en het beheer daarover heeft hij uitbesteed aan een vermogensbeheerder. Met betrekking tot de in Nederland aangehouden banktegoeden gaat het Hof mee met de verklaring van de erfgenamen dat de man daarvoor in Kenia geen geschikte plek heeft gevonden. Wat de familie betreft, woont alleen zijn dochter in Nederland, zijn broer verblijft in Zambia en Kenia en zijn zus verblijft afwisselend in Zwitserland, het Verenigd Koninkrijk en Kenia. Het Hof concludeert dat de inspecteur hiertegenover niet aannemelijk had gemaakt dat de man in 2013 een duurzame band van persoonlijke aard heeft gehad met Nederland.

Er vinden de laatste tijd vele procedures plaats over de woonplaats (natuurlijke personen) of vestigingsplaats (rechtspersonen). De belastingdienst neemt hierin vrij standaard het standpunt in dat alleen binnenlandse feiten van belang zijn en dat geen aandacht besteed hoeft te worden aan buitenlandse feiten en dat dus geen weging gemaakt hoeft te worden tussen de binnenlandse en buitenlandse feiten. De uitkomst van de diverse procedures maken duidelijk dat de belastingdienst hier niet in alle situaties mee weg komt.

Bron: Hof 's-Hertogenbosch maart 2020.

Trustkantoor moet hele administratie overleggen

Een lichaam is opgericht naar het recht van de Nederlandse Antillen en statutair gevestigd op Curaçao. Het lichaam treedt op als trustkantoor. De Belastingdienst laat het lichaam weten dat er aanwijzingen zijn dat het feitelijk is gevestigd in Nederland. Daarom verzoekt de inspecteur het trustkantoor om de administratie vanaf 2010 te overleggen. Omdat het kantoor weigert enige informatie te verstrekken, legt de fiscus het een informatiebeschikking op.

Voor de Hoge Raad stelt het trustkantoor dat de Belastingdienst het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden. De Hoge Raad oordeelt dat dit niet het geval is. De inspecteur mag gewicht toekennen aan de weigering van het trustkantoor om enig inzicht in de administratie te geven. Het trustkantoor loopt evenmin risico op strafvervolgning wegens schending van een geheimhoudingsplicht, aldus de Hoge Raad. De informatiebeschikking blijft daarom in stand.

Bron: Hoge Raad 17 april 2020.

Informatiebeschikking voor onderzoek woonplaats is terecht

En ten slotte een uitspraak over de combinatie van woonplaatsonderzoek en het opleggen van een informatiebeschikking. In deze casus zijn een man en vrouw tot 24 maart 1994 ingeschreven in Nederland. Van 2004 tot en met 2014 zijn zij ingeschreven in Curaçao, waar zij eigenaar zijn van een appartement. De man is middellijk aandeelhouder van meerdere B.V.'s. Eén van de B.V.'s is eigenaar van een woning in Nederland en bezit samen met de man een vakantiewoning in Nederland. De B.V. stelt deze woningen ter beschikking aan het echtpaar. De man verblijft afwisselend in woningen in Curaçao, Nederland, Portugal en Zwitserland. In oktober 2015 stelt de inspecteur dat de man en vrouw in Nederland wonen en hier belastingplichtig zijn. De inspecteur vraagt om informatie en dat verzoek wordt later herhaald en uitgebreid. De inspecteur verzoekt per persoon om een overzicht van alle inkomsten, vermogensbestanddelen en activiteiten (wereldwijd), kopieën van alle bankafschriften over die periode van binnenlandse en buitenlandse bank- en beleggingsrekeningen en kopieën van jaarrekeningen van alle vennootschappen waarin de man een aanmerkelijk belang houdt over de periode 2004 tot en met 2014. Als de man de informatie niet verstrekt, nam de inspecteur voor de inkomstenbelasting 2004 tot en met 2014 een informatiebeschikking.



In een eerdere procedure heeft Rechtbank Zeeland-West-Brabant de periode waarover de gegevens verstrekt moeten worden beperkt tot de jaren 2004 tot en met 2011. Hof 's-Hertogenbosch beslist dat de man de door de inspecteur verlangde gegevens had moeten verstrekken, omdat de inspecteur kan uitgaan van een meer dan denkbeeldige mogelijkheid dat hij aan de man met toepassing van de verlengde navorderingstermijn navorderingsaanslagen kan opleggen. Zijn erven gaan in cassatie bij de Hoge Raad. Zij stellen dat de inspecteur pas ná voldoening aan zijn informatieverzoek met zekerheid kan vaststellen of is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de verlengde navorderingstermijn. De Hoge Raad stelt de erven echter in het ongelijk. Het Hof heeft volgens de Hoge Raad beslist dat de inspecteur zich met verwijzing naar de hem ter beschikking staande informatie in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de gevraagde gegevens en bescheiden van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de binnenlandse belastingplicht van de man in de desbetreffende jaren. De Hoge Raad is het niet met de erven eens dat de inspecteur niet de bevoegdheid heeft om informatie van de belastingplichtige te vragen die van belang is om te kunnen vaststellen of de bevoegdheid tot navordering bestaat.

Bron: Hoge Raad 17 april 2020.

Navordering over pensioen Nederbelg toegestaan

Onderwerp van deze procedure is een 1936 geboren Nederlander, woonachtig in België en 100% aandeelhouder van een in Nederland gevestigde pensioen-B.V. In 1995 heeft de inspecteur een verklaring afgegeven dat hij op basis van artikel 18 van het belastingverdrag met België goedkeurt dat geen loonbelasting wordt ingehouden op de pensioenuitkering die de man uit zijn pensioen-B.V. ontvangt. Over 2012, 2013 en 2014 geeft de man als buitenlandse belastingplichtige het pensioen in Nederland aan en vraagt voor een gelijk bedrag om aftrek ter voorkoming van dubbele belasting. De aanslagen zijn conform de aangiften opgelegd. In februari 2017 ontvangt de inspecteur een renseignements van de Belgische autoriteiten waaruit blijkt dat de uitkeringen van de pensioen-B.V. niet te beschouwen zijn als een beroepsinkomen maar als roerend inkomen.

De inspecteur legt aan de man navorderingsaanslagen op over 2012, 2013 en 2014 met een vergrijpboete van 25%, omdat de heffing in België 3% van de waarde van het kapitaal is tegen een tarief van 15%. Hierdoor wordt volgens de inspecteur minder dan 90% van het inkomen in de heffing betrokken en komt op grond van artikel 18, lid 2, van het verdrag de heffing over uitkering ook toe aan Nederland. Volgens de inspecteur is de man (als jurist) zeer goed op de hoogte van wet- en regelgeving en is de heffing in België extreem laag en heeft hij moeten begrijpen dat dit niet juist is. Verder heeft de man ervoor gekozen om geen voorheffingen te laten plaatsvinden waardoor de uitkering buiten beeld zijn gebleven in Nederland.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant stelt eerst vast dat de pensioenbrief geen bepaling bevat volgens welke de aanspraken niet kunnen worden afgekocht, vervreemd of prijsgegeven. Doordat een clause als voorgeschreven in Wet op de Loonbelasting ontbreekt, kwalificeert de pensioenregeling per 1 juni 2004 niet als een pensioenregeling in de zin van de Wet. De aanspraak moet worden aangemerkt als loon uit vroegere dienstbetrekking. De inspecteur heeft heffing over die aanspraak nagelaten. De Rechtbank beslist vervolgens dat de heffing van inkomstenbelasting over het pensioen mogelijk is en dat de inkomsten terecht tot het loon zijn gerekend. De Rechtbank beslist vervolgens dat de inspecteur over het voor navordering vereiste nieuwe feit beschikt. De aangiften maken op het eerste gezicht een verzorgde indruk. Het is aannemelijk dat de inspecteur vóór het opleggen van de navorderingsaanslagen niet heeft geweten dat het pensioen in België zo laag wordt belast en dat hij dat ook niet hoeft weten. De hoofdregel uit het verdrag is dat pensioenuitkeringen in de woonstaat (België) worden belast en alleen in onevenwichtige situaties wordt de heffing ook aan Nederland toegewezen. De informatie die de man in zijn aangiften geeft, laat de niet-onwaarschijnlijke mogelijkheid open dat de man terecht het standpunt inneemt dat de heffing over al zijn inkomsten uit vroegere arbeid aan België zijn toegewezen. De Rechtbank beslist ten slotte dat ook de 25% vergrijpboete terecht is opgelegd en verwerpt de stelling van man dat hij "blut" is, omdat hij de voorgaande jaren "tonnen" aan zijn kinderen heeft geschonken. De Rechtbank matigt wel de boete met 5% wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 28 oktober 2019.



Geen inhouding loonheffing op pensioen Nederbelg

Een man woont sinds 1965 in België en ontvangt vanaf 1988 inkomen uit Nederland. In 2001 gaat hij met vroegpensioen. Tot 2018 wordt geen loonheffing ingehouden op het pensioen dat hij ontvangt. Omdat zijn pensioen meer dan € 25.000 bedraagt, houdt het pensioenfonds vanaf januari 2018 loonheffing in op het pensioen. Belanghebbende is het hier niet mee eens en stelt dat hij de pensioenpremies die hij heeft betaald aan het pensioenfonds in het verleden nimmer op zijn in Nederland belastbare inkomen.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat het heffingsrecht op grond van het Belastingverdrag met België aan België is toegewezen. Alleen als aan een aantal voorwaarden is voldaan mag Nederland over het pensioen heffen. Een van deze voorwaarden is dat belanghebbende de pensioenpremies op zijn Nederlandse inkomen in aftrek heeft gebracht. Nu de inspecteur niet aannemelijk maakt dat de man de pensioenpremies in aftrek heeft gebracht, kan Nederland het pensioen niet in de belastingheffing betrekken. De Rechtbank acht daarbij de geloofwaardige verklaring van belanghebbende van belang. Verder merkt de Rechtbank op dat de omstandigheid dat belanghebbende Nederlands loon uit dienstbetrekking heeft genoten, niet zonder meer de conclusie kan rechtvaardigen dat in de loonsfeer fiscale facilitering van de pensioenpremies moet hebben plaatsgevonden.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 30 maart 2020.

Prejudiciële vragen pensioen Portugal

Rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft in twee procedures binnen een week tijd prejudiciële vragen gesteld aan de Hoge Raad. In beide gevallen betreft het de uitleg van het belastingverdrag met Portugal: de ene over een WAO-uitkering, de andere over een AOW-uitkering.

In de eerste casus ontvangt een vrouw onder andere een WAO-uitkering van het UWV. Begin 2016 emigreert zij naar Portugal. Zij is van mening dat een kwart van haar inkomen in Nederland in de heffing betrokken moet worden en driekwart in Portugal. De inspecteur is echter van mening dat Nederland ook gedurende de periode dat de vrouw in Portugal woont over de WAO-uitkering belasting mag heffen. In geschil is de interpretatie van artikel 18, lid 2 van het verdrag. De inspecteur stelt dat voor sociale zekerheidsuitkeringen alleen onderdeel c van toepassing is. De vrouw stelt dat er sprake is van cumulatieve voorwaarden en dat naast onderdeel c ook de onderdelen a en b getoetst moeten worden.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant stelt prejudiciële vragen aan de Hoge Raad. De rechtbank merkt daarbij allereerst op dat haar opvatting over de uitleg van artikel 18, lid 2 van het verdrag in lijn ligt met die van de inspecteur. Over de juistheid van deze opvatting is echter redelijke twijfel mogelijk. De rechtbank stelt de volgende twee prejudiciële vragen:

1. Onder welke voorwaarden mag op grond van artikel 18, tweede lid, van het Verdrag een uitkering betaald krachtens de bepalingen van een socialezekerheidsstelsel van Nederland aan een inwoner van Portugal worden belast in Nederland?
2. Indien uit het antwoord op vraag 1 volgt dat ook relevant is op welke wijze de uitkering in Portugal 'in de belastingheffing wordt betrokken', dan volgt als tweede vraag: Is daarvoor maatgevend de feitelijke belastingheffing in Portugal of is maatgevend hoe de uitkering volgens de Portugese belastingwetgeving in de belastingheffing wordt betrokken? Indien dat laatste het geval is, moet daarbij rekening worden gehouden met een eventuele maatregel ter voorkoming van dubbele belasting?

In de andere situatie ontvangt belanghebbende een AOW-uitkering en emigreert in 2016 naar Portugal. In verband met een wetwijziging ten aanzien van de loonheffingskorting, ontvangt hij bericht van de SVB dat vanaf 1 januari 2019 loonbelasting op de AOW-uitkering zal worden ingehouden. De man maakt bezwaar tegen deze inhouding. Volgens hem staat het eerste lid van artikel 18 van het verdrag eraan in de weg dat Nederland de AOW-uitkering belast. Volgens de inspecteur is Nederland echter heffingsbevoegd op grond van het tweede lid van art. 18 van het verdrag. Ook hier is de interpretatie van artikel 18, lid 2 van het verdrag van belang.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant stelt ook in deze zaak prejudiciële vragen aan de Hoge Raad over de uitleg van het pensioenartikel in het verdrag. De Rechtbank verwijst daarbij naar de vragen in de andere casus en stelt daarbij nog één aanvullende vraag:

3. Indien uit het antwoord op vraag 1 volgt dat ook een voorwaarde geldt overeenkomstig wat is vermeld bij onderdeel a van het tweede lid: Kan in een geval van een AOW-uitkering worden voldaan aan die voorwaarde en zo ja, wat zijn daarbij de toetsingscriteria?

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant 15 en 17 april 2020.



Hoge Raad versoepelt eisen inkomensafhankelijke combinatiekorting

Belanghebbende heeft een dochter die de ene week vier dagen en de andere week twee dagen bij hem verblijft, telkens met een wisseldag. In geschil is of hij recht heeft op de inkomensafhankelijke combinatiekorting (IACK). De inspecteur meent van niet omdat de dochter niet doorgaans drie dagen per week bij de vader verblijft.

De Hoge Raad versoepelt de eisen voor de IACK voor co-ouders. Naar de letter van de wet is het zo dat een kind doorgaans tenminste 3 tot 3,5 dag per week in elk van beide huishoudens moet verblijven (het kwantitatieve criterium). Als een kind de ene week 5 dagen en de andere week 2 dagen bij een ouder verblijft, wordt niet voldaan aan het kwantitatieve criterium. De Hoge Raad oordeelt dat vanaf nu de korting ook geldt voor beide ouders als zij de zorg voor de kinderen gelijk verdelen in een ander duurzaam ritme dan doorgaans ten minste 3 tot 3,5 dag per week. De door de vader toegepaste omgangsregeling voldoet aan de eis dat beide ouders de zorg voor de kinderen gelijk verdelen. Hij heeft dus recht op de IACK.

Bron: Hoge Raad 13 maart 2020.

Inkomensafhankelijke combinatiekorting volgens spraakgebruik

Belanghebbende en haar ex-partner hebben het co-ouderschap van hun dochter die op het adres van de ex staat ingeschreven. De dochter verblijft wekelijks van woensdag 7:30 uur t/m donderdag 19:30 uur en om het weekend bij belanghebbende. In haar aangifte IB/PVV 2015 claimt ze de IACK. De inspecteur corrigeert de IACK omdat niet voldaan is aan de 'verblijfseis' van drie gehele dagen. Onder een gehele dag moet volgens de inspecteur een periode van 24 uur worden verstaan.

Hof 's-Gravenhage beslist dat de woorden "drie gehele dagen per week" inhouden dat daarvan ook sprake is als het verblijf op één of meer van die dagen om 7:30 uur of 9:00 uur aanvangt of om 19:30 uur eindigt. Dit betekent dat voldaan is aan de verblijfseis van "doorgaans ten minste drie gehele dagen per week". Het enkele feit dat de dochter in de nacht van dinsdag op woensdag en de nacht van donderdag op vrijdag niet bij belanghebbende slaapt, doet hieraan niet af. Ofwel de vrouw heeft recht op de IACK.

Bron: Hof 's-Gravenhage 10 januari 2020.

Btw op nota's advocaat voor Dga aftrekbaar

Een man is bestuurder en 50% aandeelhouder van twee B.V.'s, zijn echtgenote is eigenaar van de overige aandelen. Beide B.V.'s zijn actief op het gebied van financieel advies en consultancy. Via een van de B.V.'s werkt de Dga samen met een andere vennootschap. Als gevolg van deze samenwerking raakt hij betrokken bij het faillissement van twee andere vennootschappen. De FIOD startte daarop een onderzoek naar de handelingen die de Dga en zijn ene B.V. hebben verricht voor de failliete vennootschappen. In een strafrechtelijke zaak wordt de Dga uiteindelijk vrijgesproken. De andere B.V. van de Dga betaalt zijn advocaatkosten. De vraag is of die B.V. de Btw op deze advocaatkosten mag aftrekken.

De Hoge Raad redeneert als volgt. In de eerste plaats kan een ondernemer voorbelasting aftrekken als de ontvangen levering of dienst rechtstreeks verband houdt met zijn Btw-belaste prestatie. Daarnaast mag een ondernemer (een deel van) de Btw over de algemene kosten aftrekken. Deze algemene kosten moeten dan wel zijn verwerkt in de prijzen van de ondernemer.

Nu is de B.V. niet betrokken bij de faillissementen of de strafzaak. Maar zij stelt voor de Hoge Raad wel dat door de strafzaak de reputatie van haar directeur is beschadigd. Daardoor krijgt zij tot de vrijspraak van de Dga geen nieuwe opdrachten. De Hoge Raad sluit niet uit dat de kosten van een B.V. voortkomen uit een handeling die buiten haar onderneming plaatsvindt. Zulke kosten kunnen best noodzakelijk zijn voor het voortbestaan van de economische activiteit van de onderneming. Dat de Dga van de B.V. persoonlijk baat heeft van de advocaat, doet daar niets aan af. Als de advocaatkosten echt noodzakelijk zijn voor de onderneming van de B.V., is de Btw op deze kosten aftrekbaar.

Bron: Hoge Raad 20 maart 2020.



Nieuws uit België

België geeft ook vrijstelling voor buitenlandse spaardeposito's

Mensen die al langer deze nieuwsbrief lezen hebben al vaker berichten voorbij zien komen over de Belgische vrijstelling op rente van spaarrekeningen. De rente daarop is vrijgesteld van roerende voorheffing tot een bedrag van € 990 per persoon blijft. Voor gehuwden of wettelijk samenwonenden geldt een dubbele vrijstelling. Boven die grensbedragen dient de bank 15 procent roerende voorheffing in te houden.

In principe geldt de vrijstelling niet alleen voor Belgische rekeningen, maar ook voor de rente die Belgen op buitenlandse rekeningen ontvangen. Maar in de praktijk staat de Belgische belastingdienst bijna nooit een vrijstelling toe voor de buitenlandse inkomsten, bij gebrek aan bewijs dat de rekeningen van over de grens aan bepaalde voorwaarden voldoen. Daarom is België al tweemaal -in 2013 en 2017- door het Europees Hof van Justitie veroordeeld.

Ook in België zijn al meerdere rechtszaken geweest. In twee hiervan, voor Rechtbank Brugge en Rechtbank Antwerpen, is de fiscus in het ongelijk gesteld. Op het eerste hoger beroep is onlangs een uitspraak gekomen van het Hof van Beroep van Antwerpen. Deze heeft geoordeeld dat de Belgische overheid twee Nederlandse spaarrekeningen van Belgen moet vrijstellen van roerende voorheffing. Binnenkort volgt het oordeel van het Hof van Beroep van Gent.

In vervolg hierop heeft de Belgische belastingdienst onlangs zelf een circulaire gepubliceerd, waarin zij onder voorwaarden een vrijstelling van inkomen uit buitenlandse gereglementeerde spaardeposito's toekent. Indien u interesten heeft ontvangen op een buitenlands spaardeposito, dan kan de eerste schijf van € 990 in principe de vrijstelling genieten op voorwaarde dat u aan de Belgische fiscale administratie kan bewijzen dat het gaat om een spaardeposito:

1. dat wordt gereglementeerd door een gelijkwaardige bevoegde overheidsinstantie van die desbetreffende lidstaat; en
2. naar analogie voldoet aan de vereisten die de Belgische wetgever oplegt aan Belgische spaardeposito's.

Deze voorwaarden zijn echter wederom zodanig beperkt vormgegeven, dat de meeste buitenlandse banken hieraan niet aan (kunnen) voldoen. Ofwel, het is zeer de vraag of de Belgische belastingdienst met deze circulaire voldoet aan de uitspraken van zowel nationale als internationale rechters.

Overigens heeft de Belgische fiscus aangegeven de mogelijkheden te onderzoeken om tegen de uitspraak van het Hof van Beroep te Antwerpen in cassatie te gaan. Ofwel, het laatste woord over dit onderwerp zal nog niet geschreven zijn.
Bron: Hof van Beroep Antwerpen 12 februari 2020 – circulaire Fod Financiën 21 februari 2020.

